28/06/2021

Πανηγύρισε η Ιερά Μονή Αγίων Πάντων Βεργίνης

/ Ιερές Μονές

Το διήμερο 26 και 27 Ιουνίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η εορτή των απανταχού της Οικουμένης εν Ασία, Λιβύη και Ευρώπη, Βορρά τε και Νότω, Αγίων Πάντων εορτήν στην πανηγυρίζουσα Ιερά Μονή των Αγίων Πάντων Βεργίνης.

Την παραμονή της εορτής τελέστηκε Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ο οποίος κήρυξε και τον θείο λόγο.

Ανήμερα της εορτής το πρωί τελέστηκε Πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Παντελεήμονος.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του κατά τον Πανηγυρικό Εσπερινό ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί ἐγώ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός». Τήν ὑπόσχεση αὐτή τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία ἔδωσε διά τοῦ προφήτου Ἡσαΐου ὀκτακόσια περίπου χρόνια πρίν ἀπό τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ, καί τήν ὁποία ἐπιβεβαίωσε καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας λέγοντας ὅτι «ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπρο-σθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγώ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πα-τρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς», ἀκού-σαμε πρό ὀλίγου στά ἀναγνώσματα τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῶν ἁγίων Πάντων, τούς ὁποίους ἑορ-τάζει ἀπό σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας καί πα-νη-γυ-ρίζει ἰδιαιτέρως ὡς προστάτες της ἡ Ἱερά αὐτή Μονή.

Γιατί ὅμως ἀναφέρεται στούς μάρ--τυρες, ἐφόσον στή χο-ρεία τῶν ἁγίων Πάντων συναριθμοῦνται πά-ν-τες οἱ εὐαρεστήσαντες τόν Θεό, ἀπόστολοι, ἱεράρχες, ὅσιοι καί θεο-φόροι πατέρες καί μητέρες, ἅγιοι πού ἔζησαν μέσα στόν κόσμο καί στήν οἰκογένεια, δίκαιοι καί εὐσε-βεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐτελειώθησαν ἐν εἰ-ρήνῃ, ὅπως διαβάζουμε καθημε-ρι-νά στά συναξάρια.

Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἁπλῆ καί εὐνόητη. Μάρτυρες δέν εἶναι μό-νον ὅσοι μαρτύρησαν δι᾽ αἵματος καί προσέφεραν τόν ἑαυτό τους καί τή ζωή τους στόν Χριστό. Αὐτοί

ἔδω-σαν τήν μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χρι-στοῦ μέ τόν πιό ἐμφανῆ τρό-πο, ὁμολογώντας τό ὄνομά του «ἐνώ-πιον ἐθνῶν καί βασιλέων» καί ἐπι-λέγοντας τόν θάνατο μαζί μέ τόν Χριστό ἀπό μία ζωή χωρισμένη ἀπό τήν ἀγάπη του.

Ὅμως οἱ δι᾽ αἵματος μάρτυρες δέν εἶναι οἱ μόνοι, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τήν μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ στόν κό-σμο. Μάρτυρες εἶναι οἱ ἀπόστολοι, ὄχι μόνο γιά τό μαρτυρικό τέλος πού εἶχαν οἱ περισσότεροι, ἀλλά γιατί μέ τό κήρυγμά τους ἔγιναν μάρτυρες τῆς ζωῆς καί τῆς διδα-σκαλίας τοῦ Χριστοῦ σέ ὅλη τήν οἰκουμένη.

Μάρτυρες εἶναι οἱ πατέρες καί οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, γιατί καί αὐτοί μέ τόν λόγο καί τή ζωή τους ἔδωσαν τή μαρτυρία τοῦ Ἰη-σοῦ Χριστοῦ στούς ἀνθρώπους, ἀλλά καί ὑπέμειναν πολλές φορές γι᾽ αὐτή τους τή μαρτυρία τόν φθό-νο καί τήν κακία τῶν ἀνθρώ-πων, ὑπέμειναν συκοφαντίες καί ἐξο-ρί-ες, ὑπέμειναν ἀδικίες καί διωγ-μούς.

Μάρτυρες εἶναι οἱ ὅσιοι, ἄνδρες καί γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι ἀρνήθηκαν τόν κόσμο καί τά τοῦ κόσμου καί ἔζησαν ἀγωνιζόμενοι νά τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ὑπομένοντας τό ἑκούσιο μαρτύριο τῆς συνειδή-σεως ἀλλά καί τῶν πειρασμῶν τοῦ ἀρχεκάκου, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν αἷμα καί ἔλαβαν πνεῦμα, καί ἔγιναν μέ τή σιωπή τους καί τήν ἄσκησή τους εὔγλωττοι μάρτυρες τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ.

Μάρτυρες ὅμως τοῦ Χριστοῦ λο-γί-ζονται καί ὅσοι μέσα στόν καθη-μερινό ἀγώνα τῆς ζωῆς, μέσα στούς πειρασμούς καί τίς προ-κλή-σεις τοῦ κόσμου, ἀγωνίζονται

νά ζοῦν σύμ-φωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, προσπαθοῦν νά προΐστανται «κα-λῶν ἔργων», ὅπως συστήνει ὁ πρω--τοκορυφαῖος ἀπόστολος, ἔτσι ὥστε διά τῶν καλῶν τους ἔργων, τῶν ἔργων δηλαδή τῆς ἀρετῆς ἀλ-λά καί τῆς εὐποιΐας, νά τούς ἀνα-γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι ὡς μα-θη-τές τοῦ Χριστοῦ, ὁμολογώ-ντας μέ τόν τρόπο αὐτό καί αὐτοί τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μετα-ξύ τῶν ἀνθρώπων.

Ἑπομένως ἡ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ δέν ἀφορᾶ κάποιους μόνον ἁγίους, ἀλ-λά ὅλους τούς ἁγίους, τούς ὁποί-ους τιμοῦμε καί γιά τούς ὁποίους θά ἀκούσουμε αὔριο καί τόν πρω-το-κορυφαῖο ἀπόστολο Παῦλο νά λέ-γει ὅτι «οὗτοι πάντες μαρτυρη-θέ-ντες διά τῆς πίστεως», ἀναμέ-νουν καί ἐμᾶς, «ἵνα μή χωρίς ἡμῶν τε-λειωθῶσι».

Καί μᾶς περιμένουν ὄντως νά δώ-σουμε καί ἐμεῖς τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ, νά ἀποδείξουμε μέ τή ζωή μας ὅτι ὄντως ἀνήκουμε στόν Χρι-στό, ὅτι ὄντως τόν πιστεύουμε καί τόν θεωροῦμε ὡς Κύριο καί Θεό μας, γι᾽ αὐτό καί ἀγωνιζόμεθα καί προσπαθοῦμε ὄχι κάποιες φορές, ἀλλά διαρκῶς νά ζοῦμε σύμφωνα μέ τό θέλημά του, ἀγωνιζόμεθα νά ταυ-τιζόμεθα μαζί του, ἀγωνιζό-με-θα γιά νά μποροῦμε νά ἐπαναλαμ-βά-νουμε καί ἐμεῖς τούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός».

Καί ἐάν κατόρθωσε ἕνας πρώ-ην ἐχθρός καί διώκτης τοῦ Χριστοῦ νά ταυ-τισθεῖ μέ τόν Χριστό καί νά γί-νει ὁ με-γαλύτερος κήρυξ τοῦ Εὐαγ-γε-λίου του, μποροῦμε νά

τό κάνου-με ὅλοι μας. Ἀρκεῖ νά τό θελήσουμε. Ἀρ-κεῖ νά ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μας σφο-δρά καί διαρκῶς νά ζεῖ μέ τόν Χριστό, νά ζεῖ γιά τόν Χριστό, νά ζεῖ καί νά αἰσθάνεται ὄχι ἁπλῶς τήν παρου-σία του, ἀλλά μέσα στήν παρουσία του, καί νά μήν ἀφήνει τίποτε νά τήν ἐλκύσει ἀπό τά τερ-πνά τοῦ κόσμου, τίποτε νά τήν ἀπο-θαρ-ρύ-νει ἀπό τόν ἀγώνα καί τήν προ-σπάθεια νά ζεῖ ἐν Χριστῷ.

Καί ὅταν ζοῦμε ἐν Χριστῷ, τότε μιλᾶ ἡ ζωή μας γι᾽ Αὐτόν, τότε γι-νό-μεθα μάρτυρές του στούς ἀν-θρώ--πους, ὅπως ἔγιναν καί οἱ ἅγιοι Πάντες τούς ὁποίους ἑορτάζουμε καί πανηγυρίζουμε, ἀλλά καί τῶν ὁποίων ἐπικαλούμεθα τίς πρεσβεῖ-ες καί τή μεσιτεία, γιά νά ἀξιω-θοῦμε καί ἐμεῖς νά μιμηθοῦμε τό παράδειγμά τους καί νά τούς συ-να-ντήσουμε στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, «ὅπου ἦχος καθαρός ἑορτα-ζόν-των» καί ὑμνούντων τό ὑπε-ρύ-μνη-το ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του κατά την Θεία Λειτουργία ανέφερε μεταξύ άλλων: «Ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καί τήν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι᾽ ὑπο--μονῆς τρέχωμεν τόν προκεί-με-νον ἡμῖν ἀγῶνα».

Κυριακή τῶν ἁγίων Πάντων καί ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ καί πανη-γυρί-ζει σήμερα τή μνήμη ὅλων ἐκείνων τῶν εὐλαβῶν καί πιστῶν τέκνων της, τά ὁποῖα μέ τή ζωή τους εὐαρέ-στη-σαν τόν Θεό. Τιμᾶ ὅσους μέ τόν προσωπικό τους ἀγώνα καί μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἐπέτυχαν νά φθά-σουν ἀπό τό κατ᾽ εἰκόνα στό καθ᾽ ὁμοίωσιν καί νά γίνουν τέκνα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καί κληρονόμοι τῆς βασιλείας του.

Καί ὅπως ὅλες οἱ μνῆμες τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας δέν ἔχουν ὡς μόνο σκοπό τήν τιμή τῶν ἁγίων ἀλλά καί τή μίμησή τους, διότι ἡ ἀληθινή τιμή τῆς μνήμης τῶν ἁγίων εἶναι ἡ μίμηση τῆς ζωῆς τους, τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τή μνή-μη πάντων τῶν ἁγίων, ἡ παρουσία τῶν ὁποίων ἐπισκιάζει τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί τή ζωή τῶν πιστῶν.

Γι᾽ αὐτό καί στό ἀποστολικό ἀνά-γνωσμα πού ἀκούσαμε σήμερα ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦ-λος μᾶς ὑποδεικνύει τρεῖς προϋπο-θέ-σεις μέ τίς ὁποῖες θά μπορέσουμε καί ἐμεῖς νά μιμηθοῦμε τούς ἑορ-ταζομένους ἁγί--ους Πάντες καί νά τούς τιμή-σουμε ἐπαξίως.

Ἡ πρώτη προϋπόθεση εἶναι νά ἀπαλ-λαγοῦμε ἀπό τά πάθη καί τήν ἁμαρ-τία. «Ὄγκον ἀπο-θέμενοι πάν-τα καί τήν εὐπε-ρίστατον ἁμαρτί-αν», συστήνει ὁ ἀπόστολος Παῦ-λος.

Κα-λούμεθα νά ἀπομακρύνουμε ἀπό τήν ψυχή μας «πάντα ὄγκον», ὁτι-δή-πο-τε, δηλα-δή, ὑπάρχει μέσα μας καί κατα-λαμ-βάνει χῶρο, τόν χῶρο πού θά πρέ-πει νά καταλάβει ὁ Χριστός καί ἡ ἀγάπη του, καί ἀκόμη ὁτι-δήποτε βαρύνει τήν ψυχή μας καί δέν τήν ἀφήνει νά ὑψω-θεῖ πρός τόν Θεό.

Δέν ἀρκεῖ ὅμως αὐτό· θά πρέπει νά ἀγωνιζόμεθα νά ἀποφεύγουμε καί «τήν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν», τήν ἁμαρτία δηλαδή πού κάθε στιγ-μή μᾶς περιτριγυρίζει καί ἐπι-διώκει νά μᾶς παρασύρει καί νά κυ-ριαρχήσει στήν ψυχή μας.

Ἡ πρώτη προϋπόθεση, λοιπόν, εἶ-ναι ἡ διά τῆς μετανοίας καί ἐξομο-λο-γή-σεως προσπάθεια τῆς καθάρ-σεως καί τῆς ἀποφυγῆς τῆς ἁμαρ-τίας, ἡ ὁποία θά μᾶς βοηθήσει νά ἐκπλη-ρώ-σουμε τή δεύτερη προϋ-πό-θεση, τόν πνευματικό ἀγώνα διά τήν ἐν Χριστῷ ζωή καί τελείω-ση.

«Διʼ ὑπο-μονῆς τρέχωμεν τόν προ-κεί-μενον ἡμῖν ἀγῶνα», μᾶς προ-τρέπει ὁ ἀπόστο-λος. Καί τί ἐν-νοεῖ; Ἐννοεῖ ὅτι στόν πνευ-μα-τικό ἀγώ-να δέν χρειάζεται βια-σύνη. Δέν εἶναι ἀγώ-νας ταχύτητος, ἀλλά μα-ραθώνιος, καί γιʼ αὐτό θά πρέπει νά ἔχουμε ὑπομονή καί καρτερία γιά νά ἀντι-μετωπίσουμε ὁτιδήποτε συνα-ντοῦ-με. Καί ὑπομονή δέν μπο-ροῦμε νά κάνουμε, ἐάν δέν ἔχουμε ἀπαλλα-γεῖ ἀπό τά βαρίδια

τῆς ψυ-χῆς μας, ἐάν δέν ἔχουμε ἀπο-θέσει «ὄγκον πάντα», ὅπως μᾶς συνέ-στη-σε ὁ ἀπό-στολος Παῦλος.

Ὑπάρχει ὅμως καί μία τρίτη καί πολύ σημαντική προϋπόθεση γιά νά ἐπιτύχει ἡ προσπάθειά μας νά μιμηθοῦμε τούς ἁγίους, καί μέ αὐτήν ὁλοκληρώνει τόν λόγο του ὁ μέγας ἀπόστολος. Τί λέγει; «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν».

Δέν ἀρκεῖ, δη-λα-δή, νά ἀπαλλα-γοῦμε ἀπό τό βά-ρος τῶν παθῶν καί ἀπό τίς ἀδυνα-μί-ες μας. Δέν ἀρκεῖ νά μήν παρασυ-ρό-μεθα ἀπό τήν ἁμαρ-τία πού κυ-κλο-φορεῖ στόν κό-σμο, οὔτε μόνο νά ἀγω-νιζόμεθα μέ ὑπο-μονή καί καρ-τερία. Ὅλα αὐτά εἶναι χρήσιμα καί ὠφέλιμα γιά τή διαμόρφωση τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώ-που, γιά τήν καλλιέρ-γεια ἑνός εὐγενοῦς καί ἠθικοῦ χαρα-κτῆρος, ἀλλά δέν ὁδηγοῦν στή μί-μη-ση τῶν ἁγίων Πάντων. Γι᾽ αὐτήν χρειάζε-ται νά ἔχουμε πά-ντο-τε στραμ--μένο τό βλέμμα μας «εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειω-τήν Ἰησοῦν». Εἶναι ἀνάγκη νά βλέ-πουμε πάντοτε πρός τόν Χρι--στό, στόν ὁποῖο θέλουμε νά ὁμοιά--σουμε καί χάριν τοῦ ὁποίου ἀγωνιζό-μεθα. Εἶναι ἀνάγκη νά ἔχουμε στραμ-μέ-νο πρός Αὐτόν τό βλέμμα μας, γιά νά λαμβάνουμε δύναμη, ἀλλά καί γιατί, ὅπως, ὅποιοι ἀγωνί-ζονται στούς κοσμι-κούς στί-βους ἐπικε-ντρώ-νουν τήν προ-σο-χή τους στόν στόχο τους, ἔτσι καί ἐμεῖς θά πρέπει νά εἴμεθα προ-ση-λωμένοι στόν Χριστό, τόν ὁποῖο θά πρέπει νά ἀγαποῦμε σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε τίποτε νά ρεῖ νά ἀποσπάσει τήν προσοχή μας ἀπό Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θά μᾶς χα-ρίσει τή σωτηρία.

Δέν εἶναι δυνα-τόν νά θέλουμε νά φθάσουμε στόν Χριστό καί ἐμεῖς νά ἀσχο-λού-μεθα μέ ἀνθρώπους ἤ νά ἐντυ-πωσια-ζόμεθα ἀπό τή συμπε-ρι-φορά τους. Δέν εἶναι δυνατόν νά θέλουμε νά φθάσουμε στόν Χριστό καί νά ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας νά παρα-σύρεται ἀπό ὑλικά πράγματα καί νά χάνει τόν στόχο του, διότι ὅ,τι καί ἄν ἐπιτύχουμε μέ τόν ἀγώ-να μας, αὐτό δέν θά ἔχει καμία ἀξία, ἐάν δέν μᾶς ὁδηγήσει στόν τελικό μας προορισμό πού εἶναι μόνον ὁ Χριστός.

Γι᾽ αὐτό καί ἄς συγκεντρώσουμε τίς δυνάμεις μας καί τόν νοῦ μας καί ἄς τηρήσουμε τίς προϋποθέσεις πού μᾶς ὑποδεικνύει ὁ ἅγιος ἀπό-στολος Παῦλος ὡς σοφός παιδα-γωγός, γιά νά ἀξιωθοῦμε νά βρε-θοῦ-με καί ἐμεῖς κοντά στόν Χριστό μαζί μέ ὅλους τούς ἁγίους, στή χαρά τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

ΔΕΙΤΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ